

Arrest

nr. 290 198 van 13 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2023.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 30 maart 2023 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 27 april 2023.

Gelet op de beschikking van 19 april 2023 waarbij de voorzitter de behandeling van het beroep verdaagt, vastgesteld bij tegensprekelijk uitstel op 27 april 2023, naar de terechtzitting van 11 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 4 maart 2020.

1.2. Op 19 augustus 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn voogd en zijn advocaat.

1.3. Op 14 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun te zijn van etnische afkomst en soennitische moslim te zijn. Je bent afkomstig van het dorp Mirzakhel in het district Khogyani, provincie Nangarhar. Je ging naar school en naar de madrassa. Je oudere broer H. vluchtte acht of negen jaar geleden van Afghanistan naar Engeland toen hij in de problemen kwam met de taliban naar aanleiding van de moord op jullie dorpsgenoot Z..

Je schoonbroer K. S. A. (CGVS [...], O.V. [...]), de man van je zus H., werkte bij de politie of het leger. Hij werd op een dag meegenomen door de taliban en geraakte gewond. Zijn vader en jouw vader vroegen aan de taliban hem vrij te laten en beloofden dat ze hem opnieuw zouden overhandigen wanneer hij hersteld was. De taliban lieten S. A. vrij, daarna ontvluchtte hij het land en kwam hij naar België, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende.

Enkele neven van je vader zijn bij de taliban. Een van hen, A., werd aangehouden door de overheid en opgesloten in de gevangenis van Bagram. Je vader werd door de taliban verdacht van betrokkenheid bij zijn arrestatie. Daarna begonnen de taliban je vader en jullie allemaal erg te viseren.

Je vader kreeg een dreigbrief van de taliban, in de brief werd hij gevraagd S. A. te overhandigen. De taliban bedreigden ook N., een broer van S. A., en vermoordden N.. Na de dood van N. kreeg je vader nog een dreigbrief. Je vader vond het niet meer veilig voor jou en besloot jou het land uit te sturen. Je verliet Afghanistan een maand na de dood van N.. Je reisde illegaal via Pakistan, Iran en Turkije naar Europa. Je was zo'n negen maanden onderweg. Op 4 maart 2020 deed je een verzoek om internationale bescherming in België. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je de volgende documenten neer: je taskara (Afghaans identiteitsdocument) en een Engelse vertaling ervan, je vaders taskara, twee dreigbrieven, een document van je school, twee enveloppen en een geprinte versie van vier foto's van N..

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van de door jou ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat jou niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Je bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar vrees je **gedood te worden door de taliban**. Je slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Je linkt de problemen die je had in Afghanistan aan je schoonbroer S. A., die omwille van zijn werk bij de politie of het leger problemen had met de taliban. K. S. A. (CGVS [...] O.V. [...]) verklaarde bij zijn verzoek om internationale bescherming dat hij een opleiding gevolgd had bij het Afghaanse nationale leger en dat hij ontvoerd werd door de taliban. Het CGVS oordeelde echter dat **zowel zijn legeropleiding als zijn ontvoering door de taliban met de bedoeling hem onder dwang te rekruteren ongeloofwaardig** waren. Dit is uitvoerig beargumenteerd in de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan K. S. A. (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). S. A. tekende geen beroep aan tegen deze beslissing, waardoor de beoordeling vaststaat. De geloofwaardigheid van je bewering geïllustreerd te worden door de taliban omdat je vader niet zoals beloofd S. A. overhandigde aan hen komt volledig op losse schroeven te staan door de vaststelling dat het asielrelaas van S. A. ongeloofwaardig werd bevonden.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat je **nauwelijks iets weet over het werk en de problemen van S. A.**, wat de geloofwaardigheid van je asielrelaas verder ondermijnt. Zo verklaarde je dat hij voor de overheid werkte, terwijl hijzelf verklaarde dat hij enkel een legeropleiding heeft gevolgd (CGVS, p. 14). Toen je daarop gewezen werd, zei je enkel laconiek dat het dan zo is en dat je niet op de hoogte bent (CGVS, p. 14). Je weet niet wat hij deed bij de overheid, waar hij werkte en je weet zelfs niet of hij bij de politie of het leger was (CGVS, p. 14, 15). Je bewering dat politie en leger hetzelfde zijn en dat iedereen hen politie noemt, zelfs als ze bij het leger zijn, is een blote bewering die je geenszins staft (CGVS, p. 14). Hoewel je in België contact hebt met je schoonbroer, heeft hij jou nooit verteld over zijn vroegere werk en problemen (CGVS, p. 14). Je hebt hem daar ook nooit vragen over gesteld (CGVS, p. 14). Als jij daadwerkelijk je land ontvluchtte omwille van problemen in verband met je schoonbroer, kan verwacht worden dat je meer hierover zou weten, zeker gezien de contacten die je hebt met S.A. in België.

Zelfs als het geloofwaardig zou zijn dat S. A. voor zijn vertrek een legeropleiding volgde – quod non – acht het CGVS het **niet aannemelijk dat de taliban jou zouden vervolgen omwille van het profiel van je schoonbroer**. Je schoonbroer verklaarde immers dat hij enkel een legeropleiding tot soldaat gevolgd heeft en de job nooit uitgeoefend heeft ([...] CGVS notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-21). Voorts verklaarde S. A. dat hij in oktober of november 2013 de opleiding van zes maanden begon te volgen ([...] CGVS notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Gezien het lage profiel van S. A. – een soldaat van opleiding die nooit de job uitgeoefend heeft – is het geenszins aannemelijk dat de taliban vele jaren later de moeite zouden doen om jou, de broer van de vrouw van S. A., persoonlijk te vervolgen. Het CGVS merkt hieromtrent op dat in de Afghaanse traditie vrouwen bij hun huwelijk lid worden van de familie van de echtgenoot en dat uit je verklaringen blijkt dat S. A. geen familieverwant is van jou (CGVS, p. 8).

Je verklaringen over je vaders wel en wee tasten de geloofwaardigheid van je asielrelaas verder aan. Je verklaarde dat je vader en de vader van S.A. destijds aan de taliban beloofd hadden dat ze S.A. na zijn herstel opnieuw aan hen zouden overhandigen (CGVS, p. 13). Je vader zou later dreigbrieven ontvangen hebben van de taliban. Gevraagd wanneer hij de eerste dreigbrief ontving, gaf je echter enkel het vage antwoord dat het na het vertrek van S.A. was (CGVS, p. 16). Hoewel S.A. reeds vele jaren geleden Afghanistan verliet kon je vreemd genoeg geen preciezere tijdsaanduiding geven. Je wist voorts ook niet of je vader behalve de twee neergelegde brieven nog meer brieven ontving en je hebt hem dat zelfs nooit gevraagd (CGVS, p. 16). Je verklaarde voorts dat je vader aanvankelijk niets deed na ontvangst van de brief/ brieven, pas na de moord op N. stuurde hij je weg omdat de situatie gevaarlijk was (CGVS, p. 16). Dat je vader het nodig achtte om jou het land uit te sturen, hoewel hij als persoon die borg stond voor S.A. rechtstreeks betrokken was bij de zaak en hijzelf bedreigd wordt in de brieven terwijl jij zelfs niet vermeld wordt in de brieven, is hoogst opmerkelijk (zie vertaling brieven). Je gaf op het einde van het onderhoud voorts aan dat er na jouw vertrek niets meer gebeurd is maar dat je vader wel ondergedoken leeft (CGVS, p. 16-17). Je verklaringen hierover overtuigen echter allerminst. Bij het begin van het onderhoud verklaarde je immers dat je vader momenteel in je dorp Mirzakhel in Khogyani verblijft (CGVS, p. 4). Toen jou de vraag werd gesteld of je vader ooit nog elders dan in Mirzakhel verbleven heeft, zei je dat hij vroeger, toen je zelf nog in Afghanistan woonde, naar verre plaatsen buiten Mirzakhel ging, maar nu niet meer (CGVS, p. 7). Je zei voorts dat je vader voor zijn werk en voor de gezinsherenigingsprocedure van je zus naar Jalalabad ging, maar dat hij er voor de rest niet gewoond heeft (CGVS, p. 9-10). Dat je later

tijdens het onderhoud je verklaringen aanpaste en plots beweerde dat je vader ondergedoken leeft, soms in de stad [Jalalabad] is en soms naar huis komt zonder iets te zeggen, is dan ook allerminst overtuigend. Bovendien dient opgemerkt te worden dat S.A. bij zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde dat je ouders en je zus in de winter in Jalalabad verbleven (CGVS, p. 9). Als je vader effectief geregeld in Jalalabad verbleef, zoals jij en S.A. verklaren, is het opmerkelijk dat hij niet de beslissing nam om zowel zichzelf als zijn hele gezin in veiligheid te brengen in Jalalabad. Als jullie werkelijk voor jullie leven vreesden kan het feit dat jullie een huis en gronden hebben in het dorp bezwaarlijk een obstakel geweest zijn, temeer daar er landbouwers zijn die jullie gronden bewerken en dus ook in geval van jullie afwezigheid nog een inkomen kunnen genereren (CGVS, p. 17). Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan jouw jonge leeftijd deze weinig aannemelijke verklaringen niet vergoelijken.

Het is tevens opmerkelijk dat je **na de dood van N. nog een maand in je eigen huis** in het dorp verbleef (CGVS, p. 15). Nochtans beschrijf je de moord op N. als het keerpunt waarop je vader beseftte dat de situatie wel degelijk gevaarlijk en ernstig was en dat hem deed beslissen jou weg te sturen (CGVS, p. 13, 16). Dat je vader dan nog een maand talmde en jou pas na de tweede brief wegstuurde, is bevreemdend (CGVS, p. 16). Je weet overigens bijzonder weinig over de dood van N.. Gevraagd om meer te vertellen over zijn dood, kon je enkel aangeven dat hij gedood is omwille van de vermelde problemen (CGVS, p. 15). Je heb geen idee wanneer N. en zijn familie voor het eerst dreigbrieven ontvingen en je weet ook niets over de inhoud van de brieven die ze kregen (CGVS, p. 15). Na N.'s dood bleef zijn familie, waaronder A., zijn enige overblijvende broer in Afghanistan, in het dorp Baykhel wonen en gebeurde er niets meer met hen, zo zei je (CGVS, p. 15-16). Als S.A. daadwerkelijk Afghanistan ontvluchtte omwille van problemen met de taliban en zijn broer N. daarom gedood werd, is het echter geenszins aannemelijk dat de gezinsleden, en dan zeker de enige overblijvende broer A., daarna het risico zouden nemen gewoon in het dorp te blijven wonen (CGVS, p. 15-16).

Met betrekking tot je **vaders neven die soms betrokken zijn bij de taliban** en voor wie je een beetje schrik hebt dient het volgende opgemerkt te worden (CGVS, p. 12). Eerst en vooral legde je geen enkel bewijs neer dat je vaders neven samenwerk(t)en met de taliban. Wat betreft ingenieur M. verklaarde je dat hij ten tijde van het vorige talibanregime (1996-2001) een of andere belangrijke post had en dat hij intussen overleden is. Als hij effectief een belangrijke post had kan verwacht worden dat je dit staakt, je schiet hierin echter tekort. Voorts dient opgemerkt te worden dat zijn vermeende functie van een twintigtal jaar geleden dateert en dat jij M. nooit gekend hebt. Het CGVS ziet dan ook niet in hoe jij een actuele vrees voor vervolging zou kennen omwille van hem. Voorts zouden nog twee broers van M., meer bepaald S. en W., talibs zijn. Je hebt echter geen enkele informatie over hen of over hun rol bij de taliban, waardoor je je bewering geenszins hardmaakt (CGVS, p. 17). Wat betreft de vierde broer, A., merkt het CGVS op dat je over hem enkel weet dat hij vastzat in de gevangenis van Bagram omdat hij talib was (CGVS, p. 12). Je hebt geen idee wanneer hij opgepakt werd (CGVS, p. 14). Hoewel je aangeeft dat je vader door de taliban verdacht werd van betrokkenheid bij Assads arrestatie en dat dit ertoe leidde dat de taliban jouw vader en jullie allemaal viseerden, blijkt uit je verklaringen geen enkele concrete aanwijzing dat jullie gevisieerd werden omwille van die reden (CGVS, p. 14). Ook in de door jou neergelegde brieven van de taliban wordt met geen woord gerept over deze zaak, er wordt in deze brief enkel aangehaald dat je vader beloofd had S.A. te overhandigen. Je impliceert dat de dood van N. ook verband houdt met de vermeende betrokkenheid van je vader bij Assads arrestatie, maar wederom zonder enig element ter staving hiervan (CGVS, p. 14). Dat de taliban de broer van je vaders schoonzoon zouden doden omdat ze je vader verdachten van betrokkenheid bij A.'s arrestatie lijkt in elk geval weinig aannemelijk. Als het geloofwaardig zou zijn dat je vader verdacht werd van betrokkenheid bij Assads arrestatie – quod non – is het des te opmerkelijker dat je vader enkel jou wegstuurde en zelf minstens deels in jullie dorp bleef wonen en de rest van je gezin verder in het dorp liet wonen, waar ze makkelijk gevisieerd kon worden. Dit alles leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan gehecht worden aan je vrees voor neven van je vader die banden zouden hebben met de taliban.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat niets concreets in je verklaringen erop wijst dat jij een risico op vervolging of ernstig schade zou lopen omwille van de vermeende problemen van je **broer H.**, die momenteel in het Verenigd Koninkrijk zou verblijven (CGVS, p. 7). Je zei dat H. reeds acht tot tien jaar geleden Afghanistan verliet en je weet slechts vaagweg dat hij vertrok omdat hij in de problemen was geraakt met de taliban door de moord op een dorpsgenoot genaamd Z. (CGVS, p. 7-8). Hoewel je verklaarde dat jullie na H.'s vertrek nog daaraan gerelateerde problemen gehad hebben, kon je daar niets over vertellen en legde je ook geen documenten ter staving ervan neer (CGVS, p. 8).

Je bezorgde middels een e-mail van je advocaat d.d. 02/09/2021 een opmerking op de notities van het persoonlijk onderhoud. Je verduidelijking dat je moeder soms met je vader meeging naar Jalalabad en dat jij steeds in je geboortedorp bleef heeft geen enkele impact gezien deze elementen niet ter sprake komen in bovenstaande beoordeling. Wat betreft de opmerking dat je gelet op de korte termijn niet zeker was omtrent de inhoud van de notities dient opgemerkt te worden dat je ook in de maanden na het schrijven d.d. 02/09/2021 geen verdere opmerkingen aan het CGVS bezorgde.

De door jou neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's van jou en je vader vormen hoogstens een begin van bewijs van je identiteit en jullie familieband en hebben geen bewijswaarde met betrekking tot je asielrelaas. Je taskara, die een duplicaat is, en de Engelse vertaling ervan dateren overigens van na jouw vertrek uit Afghanistan, maar je hebt vreemd genoeg geen idee wat er gebeurd is met je originele taskara (CGVS, p. 12). De twee dreigbrieven zijn handgeschreven documenten die door om het even wie op om het even welke plaats opgesteld kunnen zijn. Hetzelfde geldt voor het schooldocument, dat voorts geen enkele bewijswaarde heeft met betrekking tot je asielrelaas. De enveloppen hebben evenmin bewijswaarde met betrekking tot je asielrelaas. Wat de door jou neergelegde foto's van N. betreft, dient te worden opgemerkt dat aan privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan op basis van deze foto's niet geconcludeerd worden wat de doodsoorzaak is, laat staan dat jij een persoonlijke vrees voor vervolging zou kennen. Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

Aldus heb je niet aannemelijk gemaakt dat je relaas en je beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kan je je evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat je in geval van een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming,

maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat het feit dat jouw schoonbroer K.S.A. in 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend er niet automatisch op wijst dat jou een beschermingsstatus dient toegekend te worden. Elk asiendossier dient immers naar eigen merites beoordeeld en bekeken te worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

*Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade,*

hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt vooreerst dat verwerende partij niet ernstig is in haar kritiek en wijst er op dat zijn schoonbroer subsidiaire bescherming kreeg en hiertegen geen beroep indiende omdat hij bescherming kreeg en niet terug hoefde naar Afghanistan. Dit betekent niet dat hij akkoord was met de argumenten van verwerende partij wat zijn vluchtrelaas betrof. Hij stelt dat na zijn vertrek uit Afghanistan de taliban ook verzoeker viseerde omwille van het profiel van zijn schoonbroer. Wat betreft de kennis van verzoeker over de precieze werkzaamheden/opleiding van zijn schoonbroer wijst verzoeker er op dat hij wist dat hij voor de overheid werkte en dat men als kind geen onderscheid maakt tussen het leger, de politie enz.. Zijn schoonbroer was al in 2015 Afghanistan ontvlucht en op dat ogenblik was verzoeker 11 jaar oud. Het is niet ernstig te verwachten dat verzoeker in detail zou moeten weten wat precies zijn schoonbroer deed

en het maakte voor de taliban niet uit of hij voor het leger of de politie werkte, men was voor of tegen de taliban, zo meent verzoeker. Men werd gezien als een aanhanger van de overheid en gevisieerd alsook de rest van de familie, zoals ook het geval is geweest bij verzoeker. Hij meent dat verwerende partij bijzonder onredelijk te werk is gegaan en ten onrechte geen geloof hecht aan de problemen en de vrees van verzoeker.

Vervolgens stelt verzoeker dat niet kan verwacht worden dat verzoeker exact kan aangeven op welke data de dreigbrieven ontvangen werden. De feiten dateren van bijna 10 jaar geleden en hij was een kind op dat moment. Verzoeker begrijpt niet wat er vreemd is aan het feit dat zijn vader hem in veiligheid trachtte te brengen. Het klopt dat in de dreigbrieven zijn vader gevisieerd werd maar als zoon van zijn vader liep hij ook imminent gevaar. Dat verwerende partij niet begrijpt dat zijn vader hem daarom ook het land uitstuurde na de dood van N. toont aan hoe weinig begrip zij heeft voor de omstandigheden waarin verzoeker diende te overleven en hoe de taliban tewerk ging. Het is onbegrijpelijk dat verwerende partij in het huidige klimaat na de machtsovername meent te kunnen stellen dat dit verzoeker niet in imminent gevaar zou brengen. Verzoeker meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus heeft geweigerd.

In een tweede middel voert verzoeker eveneens de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker zet vervolgens uiteen waarom hij meent dat het onmogelijk is om terug te keren naar om het even waar in Afghanistan en dus als vluchteling moet erkend worden. Hij wijst er op dat de situatie in Afghanistan drastisch veranderd is en dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie in grote delen van Afghanistan grondig gewijzigd is.

Verschillende mensenrechtenrapporten geven aan dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere verwesterde Afghanen die reeds bepaalde tijd in het buitenland gewoond hebben. Zij lopen het risico bedreigd of vermoord te worden op grond van het vermoeden dat zij westerse waarden hebben geïnternaliseerd of spionnen zijn geworden. De preciaire veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan is sinds augustus 2021 nog verergerd en er is geen sprake meer van een veilig intern vluchtalternatief. Verzoeker meent dat verwerende partij zeer kort door de bocht gaat waar zij meent dat geen subsidiaire bescherming meer nodig is nu de taliban het hele land onder controle heeft en zij alles zeer rooskleurig voorstelt terwijl de taliban met ijzeren hand regeert, geen kritiek duldt en alles wat ingaat tegen de sharia met geweld de kop indrukt.

Verzoeker betoogt verder dat uit verschillende objectieve rapporten blijkt dat de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder de taliban en citeert uit een rapport van de Danish Immigration Service die de impact van het geweld op burgers tijdens de overname in kaart brengt.

Verzoeker wijst er opnieuw op dat geen rekening werd gehouden met het profiel van verzoeker die ondertussen al meer dan twee jaar uit Afghanistan vertrokken is, hier naar school gaat, volledig geïntegreerd is en een minderjarige is en volledig verwesterd is, wat in de huidige omstandigheden een nieuw element uitmaakt dat de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verzoeker citeert het UNHCR dat stelt dat de huidige situatie in Afghanistan aanleiding kan geven tot gewijzigde omstandigheden voor personen die voor de terugkeer van de taliban werden afgewezen en verwijst in dit verband naar het arrest *LH* van het Hof van Justitie van 9 september 2021.

Verzoeker citeert vervolgens uitvoerig uit een nieuw rapport van Nansen (p. 15-17) waarin deze organisatie tot de conclusie komt dat personen die gedurende lange tijd in het Westen verbleven hebben een specifiek risico op vervolging lopen omwille van gepercipieerde verwestering en dat de impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afgaanse onderdanen erg groot is. Verzoeker citeert vervolgens wat het gevaar op vervolging door de taliban betreft het Amnesty International rapport (p. 24) en stelt dat verschillende bronnen aantonen dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen.

Verder zet verzoeker uiteen dat in een recente video de taliban hun positie tegenover Westerse ideologieën bevestigden door te zeggen dat *“the Deviants are those who are trained in the poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy and other satanic western and disbelieving ideologies in order to mislead the Muslims with their deviant ideologies”* en citeert uit een arrest van de Raad van 27 november 2020 waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend op grond van toegeschreven politieke overtuiging. Hij betoogt verder dat hij reeds meer dan twee jaar in België en volledig geïntegreerd is en dat hij enkel nog Westerse waarden deelt en er een reëel gevaar bestaat in zijn hoofd voor onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd werd. Verzoeker stelt vervolgens dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus mocht de Raad van mening zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Hij argumenteert dat hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven deze beloften met veel scepsis worden onthaald omdat er immers geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen

terugkeren naar het eerdere schrikbewind. Verzoeker citeert ter staving de beloftes van de woordvoerder van de taliban op hun eerste persconferentie op 17 augustus 2021, nadat ze de controle over Kabul hadden overgenomen en een passage uit het rapport Danish Immigration Service van september 2021. Hij stelt dat de taliban een parallel rechtstelsel hanteren dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de sharia dat naast executies leidt tot wrede, onmenselijke en vernederende straffen volgens UNAMA. Verzoeker citeert ook voorbeelden die in het NANSEN rapport worden aangehaald (p. 34-35) en de conclusie (p. 47). Verzoeker wijst er op dat sinds de overname door de taliban volgens de officiële cijfers reeds 400 gewone burgers gedood zijn maar dat het werkelijke cijfer vermoedelijk veel hoger ligt en citeert het artikel *“Bijna 400 Afghaanse burgers gedood sinds de machtsovername Taliban – 07-03-22”*. Verzoeker besluit dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel schendt alsook de materiële motiveringsplicht. Verzoeker vraagt in hoofde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo;
3. NANSEN Note, 3-21, *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* (oktober 2021).

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 24 februari 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (5) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota dd. 14 april 2023 neer waarbij volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht:

1. Brits paspoort van de broer van verzoeker, de heer J. H.;
2. Bevestiging van resettlement van de familieleden van de broer van verzoeker door London Borough of Hounslow;
3. Verblijfsdocument o.b.v. van resettlement van de schoonzus van verzoeker;
4. Verblijfsdocument o.b.v. van resettlement van het neefje van verzoeker;
5. Verblijfsdocument o.b.v. van resettlement van de broer van verzoeker;
6. Schrijven van E.K., leerkracht onthaalklas;
7. Schrijven van L. H.;
8. Schrijven van L.A., trajectbegeleider Covias Oostende;
9. Schrijven van S.D., begeleider NBMV bij het Rode Kruis;

12. Schoolattesten;

13. Loonfiches.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming onder meer een kopie van zijn taskara neer met een Engelse vertaling en alsook een kopie van de taskara van zijn vader. In de bestreden beslissing wordt de Afghaanse nationaliteit en identiteit van verzoeker niet betwist maar wordt gewezen op het feit dat verzoeker niet wist wat er gebeurd was met zijn originele taskara.

Ter terechtzitting en in zijn aanvullende nota zet verzoeker uiteen dat een aantal familieleden na de machtsovername door de taliban naar het Verenigd Koninkrijk werden geëvacueerd. Hij legt ter staving kopieën neer van de verblijfsvergunning van zijn broer H. in het Verenigd Koninkrijk die reeds acht jaar daar verblijft en de Britse nationaliteit heeft en kopieën van de verblijfsvergunningen van zijn schoonzus, neefje en nichtje en zijn broer.

Verzoeker werd op het CGVS gehoord op 19 augustus 2021 en dus vier dagen na de machtsovername door de taliban. Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat hij op dat ogenblik niet op de hoogte was van het feit dat een aantal van zijn familieleden geëvacueerd waren uit Afghanistan. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn broer H. reeds lange tijd in het Verenigd Koninkrijk verblijft. Hij legt een kopie van een Brits paspoort voor op naam van H. J., uitgereikt op 2 november 2017 en een brief van de London Borough of Hounslow, waaruit blijkt dat de familie van deze persoon wordt ondersteund door het Resettlement Team van de Hounslow Council en dat de familie in de wijk arriveerde op 24 februari 2022. Verder bevatten de door verzoeker neergelegde stukken met betrekking tot de verblijfsdocumenten van zijn familieleden in het Verenigd Koninkrijk stempels van binnenkomst op 25 augustus 2021, en dus kort na de machtsovername. In de brief van de London Borough of Hounslow van 30 januari 2023, door verzoeker neergelegd ter terechtzitting van 11 mei 2023, leest de Raad dat de familie van verzoekers broer in augustus 2021 aankwam in het Verenigd Koninkrijk in het kader van het *“Afghan Citizens Resettlement Scheme”*. De informatiebrief van 6 september 2021 van het Home Office, eveneens neergelegd ter terechtzitting van 11 mei 2023 bevat algemene informatie met betrekking tot de *“Afghan Citizens’ Resettlement Scheme”* en *“next steps in the UK: Immigration information for people evacuated from Afghanistan”*.

De Raad stelt vast dat de door verzoeker neergelegde documenten zijn verklaringen dat verzoekers familieleden uit Afghanistan werden geëvacueerd na de machtsovername door het Verenigd Koninkrijk ondersteunen.

De vaststelling dat volgens zijn verklaringen ter terechtzitting zijn broer gebruik maakte van de originele taskara van verzoeker en op basis van deze taskara een verblijfsvergunning in het Verenigd Koninkrijk bekam, kan verklaren waarom verzoeker bij de indiening van zijn beschermingsverzoek geen originele taskara maar slechts een duplicaat kon voorleggen. De Raad stelt vast dat verwerende partij ook ter terechtzitting de identiteit en nationaliteit van verzoeker niet in twijfel trekt. Dat verzoekers broer zijn originele identiteitskaart in het Verenigd Koninkrijk zou gebruikt hebben om er een verblijfsvergunning te bekomen, kan verzoeker, die op 15-jarige leeftijd Afghanistan verliet, niet verweten worden. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen hierover oprecht zijn en dat hij een begin van bewijs van zijn identiteit en nationaliteit heeft voorgelegd. Het geheel van verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst en de door hem voorgelegde documenten in acht genomen, acht de Raad verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit voldoende aangetoond.

Het is niet betwist dat verzoeker als niet begeleide minderjarige in juni 2019 op 15-jarige leeftijd Afghanistan verliet. Het is evenmin betwist dat verzoeker afkomstig is van het dorp Mirzakhel in het district Khogyani in de provincie Nangarhar.

Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees om door de taliban gedood te worden in geval van terugkeer naar Afghanistan. Volgens zijn verklaringen vormt de directe aanleiding voor zijn vlucht uit Afghanistan in juni 2019 de bedreigingen die zijn vader ontving na de dood van N., de broer van verzoekers schoonbroer S.A.. Daarnaast verklaart verzoeker ook dat twee neven van verzoekers vader met de taliban samenwerken. De Raad verwijst voor de samenvatting van verzoekers vluchtrelaas naar de rubriek feitenrelaas in de bestreden beslissing zoals hierboven uiteengezet.

Uit het administratief dossier blijkt dat S.A., de schoonbroer van verzoeker in België de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen. In de beslissing genomen ten aanzien van S.A., die aan het administratief dossier werd toegevoegd, leest de Raad dat geen geloof werd gehecht aan diens verklaring dat hij na een legeropleiding van zes maanden bij het Afghaanse leger zou hebben gevolgd noch aan diens beweerde ontvoering door de taliban omwille van zijn werk voor het leger. Aan S.A. werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omwille van de veiligheidssituatie in de regio Khogyani van de provincie Nangarhar. De Raad stelt vast dat tegen deze beslissing geen beroep werd aangetekend door S.A. en dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van diens vluchtrelaas daarmee is komen vast te staan.

De stelling in het verzoekschrift dat verzoekers schoonbroer geen beroep aantekende omdat hij internationale bescherming had verkregen en terugkeer naar Afghanistan niet aan de orde was maar dit niet betekent dat hij akkoord ging met de argumenten van verwerende partij, doet hieraan geen afbreuk. In zoverre verzoeker zich beroept op het feit dat verzoekers schoonbroer bij het leger zou gewerkt hebben en door de taliban ontvoerd zou zijn om die reden, wordt de geloofwaardigheid hiervan reeds ondermijnd door de ongeloofwaardig bevonden problemen waarop zijn schoonbroer zich baseerde voor zijn beschermingsverzoek.

De Raad stelt vast dat verzoeker op het ogenblik dat zijn schoonbroer in 2015 zijn verzoek om internationale bescherming indiende en Afghanistan had verlaten elf jaar oud was en dat hij op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud nog minderjarig was. Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij contact heeft met zijn schoonbroer in België, maar er moet terdege rekening worden gehouden met verzoekers jonge leeftijd, zowel op het ogenblik van het vertrek van diens schoonbroer uit Afghanistan als op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud. Dat hij weinig wist over het werk en de problemen van S.A. en niet wist of hij voor de politie of het leger werkte, kan dan ook bezwaarlijk aan verzoeker verweten worden.

Wel stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers schoonbroer verklaarde een opleiding bij het leger te hebben gevolgd in september 2013 en dat hij Afghanistan verliet in 2015. Volgens zijn verklaringen vertrok verzoeker uit zijn dorp in juni 2019, nadat zijn vader twee dreigbrieven van de taliban had ontvangen waarin hem gevraagd werd om S.A. te overhandigen. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing kan worden vastgesteld dat S.A., zelfs indien zou worden aangenomen dat hij een korte opleiding volgde in het leger, een gewone soldaat was en is het weinig aannemelijk dat de taliban vele jaren later verzoeker zouden viseren om S.A. te laten overhandigen door diens vader. Het gegeven dat verzoekers vader, als schoonvader van S.A., zou zijn benaderd door de taliban om S.A. te overhandigen, zoals verzoeker beweert is als dusdanig ook niet erg plausibel. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn zus door haar huwelijk met S.A. lid is geworden van zijn familie maar dat S.A. verder niet als een familieverwant wordt beschouwd. Het is dan ook niet plausibel dat de taliban verzoekers vader, verschillende jaren na diens vertrek uit Afghanistan (opnieuw) zou sommeren om S.A. te overhandigen.

Uit de vertaling van de dreigbrieven van de taliban die verzoeker bij de indiening van zijn beschermingsverzoek neerlegt, blijkt dat enkel verzoekers vader in de brieven wordt vermeld en dat verzoeker zelf er niet in vermeld wordt. Zo nog zou kunnen worden aangenomen dat verzoekers vader na de dood van N., de broer van S.A., het nodig achtte om maatregelen te nemen om verzoeker in veiligheid te brengen, nu niet kon worden uitgesloten dat zij ook verzoeker, als zoon van één van de personen die borg stonden voor de overhandiging van S.A., zouden kunnen viseren kan de Raad evenwel niet anders dan vaststellen dat verzoeker verklaarde dat de rest van zijn gezin steeds in Mirakhel bleef wonen, wat, gelet op de bedreigingen die verzoekers vader zou hebben ontvangen, uiteraard niet zonder risico was. De Raad stelt vast dat verzoeker bij het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij in juli 2021 nog contact had met zijn vader via GSM en in Mirzakhel verblijft (notities PO, p. 4) en later in het interview dat hij voor zijn werk als dokter naar Jalalabad ging maar niet om er te wonen (notities PO, p. 9). Verzoeker verklaart aan het einde van het persoonlijk onderhoud dat zijn vader ondergedoken leeft en daarmee bedoelt *“hij verblijft in de stad soms, soms komt hij naar huis zonder iemand iets te zeggen. Voor zijn werk gaat hij ook niet meer naar verre plaatsen, daar heeft hij schrik van”* (notities PO, p. 17). Hieruit kan als dusdanig niet besloten worden dat verzoeker zijn verklaringen aanpaste. Verzoekers verklaring op het einde van het persoonlijk onderhoud dat zijn vader soms naar huis komt zonder iemand iets te zeggen, is immers niet noodzakelijk tegenstrijdig met zijn eerdere verklaring dat hij op dat ogenblik in Mirzakhel verbleef. Wel is het, gelet op de vaststelling dat verzoekers vader blijikbaar wel regelmatig in Jalalabad

verbleef, en er volgens de verklaringen van verzoekers broer S.A. in de winter ook woonde, weinig geloofwaardig dat verzoekers familie ook na de tweede bedreiging door de taliban en de dood van N. in dezelfde woning verbleven zou hebben indien verzoekers vader deze bedreiging daadwerkelijk zou gekregen hebben.

Bovendien stelt de Raad vast dat volgens zijn verklaringen verzoeker nog een maand in het ouderlijk huis verbleef na de dood van N.. Zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing blijkt de dood van N. evenwel het signaal te zijn geweest voor verzoekers vader dat verzoeker niet langer veilig was en daarom het land moest verlaten. Indien verzoekers vader daadwerkelijk borg stond voor de overhandiging van S.A., zoals verzoeker beweert, en N. uit wraak voor het niet overhandigen van S.A. zou zijn gedood, is het weinig aannemelijk dat verzoekers vader nog een maand zou talmen om ervoor te zorgen dat verzoeker het land kon ontvluchten. In dit verband stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing ook vast dat verzoeker weinig weet te vertellen over de dood van N., maar wel verklaart dat de familie van N., na zijn dood in het dorp Baykhel bleef wonen en er niets meer met hen gebeurde, hoewel N. nog een broer A. heeft die ook in dit dorp bleef wonen. De Raad kan slechts vaststellen dat de directe familieleden van verzoekers schoonbroer S.A., ook na de dood van N. in hun dorp bleven wonen en dat er verder met hen niets gebeurde (notities PO, p. 16), volgens verzoekers eigen verklaringen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat verzoekers familie omwille van het niet overhandigen van S.A., vele jaren nadat deze laatste Afghanistan had verlaten, door de taliban bedreigd zou zijn geweest en dat verzoekers vader omwille van deze bedreigingen zou beslist hebben om verzoeker naar het buitenland te sturen.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift kan niet anders doen besluiten. Zo verzoeker niet als dusdanig, gelet op zijn jonge leeftijd en het feit dat de feiten met betrekking tot S.A. zich enkele jaren zouden hebben afgespeeld, kan verweten worden dat hij de precieze data van de brieven niet kent, kan ook van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich hierover zou trachten te informeren. Verzoeker was op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud 17 jaar oud en verklaarde met zijn vader contact te hebben gehad op dat ogenblik. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen zowel met betrekking tot de dreigbrieven die zijn vader zou hebben gehad als de dood van N. die zich een maand voor zijn vertrek uit Afghanistan zou hebben voorgedaan, zeer vaag en summier zijn en dat, zelfs gelet op zijn jonge leeftijd, redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker zelf informatie zou trachten te bekomen over de concrete feiten die de directe aanleiding zouden gevormd hebben voor zijn vaders beslissing dat verzoeker Afghanistan moest verlaten voor zijn eigen veiligheid.

Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog verwijst naar de neven van zijn vader die betrokken zouden zijn bij de taliban en de problemen van zijn broer H., die al vele jaren in het Verenigd Koninkrijk woont, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Met betrekking tot je vaders neven die soms betrokken zijn bij de taliban en voor wie je een beetje schrik hebt dient het volgende opgemerkt te worden (CGVS, p. 12). Eerst en vooral legde je geen enkel bewijs neer dat je vaders neven samenwerk(t)en met de taliban. Wat betreft ingenieur M. verklaarde je dat hij ten tijde van het vorige talibanregime (1996-2001) een of andere belangrijke post had en dat hij intussen overleden is. Als hij effectief een belangrijke post had kan verwacht worden dat je dit staakt, je schiet hierin echter tekort. Voorts dient opgemerkt te worden dat zijn vermeende functie van een twintigtal jaar geleden dateert en dat jij M. nooit gekend hebt. Het CGVS ziet dan ook niet in hoe jij een actuele vrees voor vervolging zou kennen omwille van hem. Voorts zouden nog twee broers van M., meer bepaald S. en W., talibs zijn. Je hebt echter geen enkele informatie over hen of over hun rol bij de taliban, waardoor je je bewering geenszins hardmaakt (CGVS, p. 17). Wat betreft de vierde broer, A., merkt het CGVS op dat je over hem enkel weet dat hij vastzat in de gevangenis van Bagram omdat hij talib was (CGVS, p. 12). Je hebt geen idee wanneer hij opgepakt werd (CGVS, p. 14). Hoewel je aangeeft dat je vader door de taliban verdacht werd van betrokkenheid bij Assads arrestatie en dat dit ertoe leidde dat de taliban jouw vader en jullie allemaal viseerden, blijkt uit je verklaringen geen enkele concrete aanwijzing dat jullie gevisieerd werden omwille van die reden (CGVS, p. 14). Ook in de door jou neergelegde brieven van de taliban wordt met geen woord gerept over deze zaak, er wordt in deze brief enkel aangehaald dat je vader beloofd had S.A. te overhandigen. Je impliceert dat de dood van N. ook verband houdt met de vermeende betrokkenheid van je vader bij A's arrestatie, maar wederom zonder enig element ter staving hiervan (CGVS, p. 14). Dat de taliban de broer van je vaders schoonzoon zouden doden omdat ze je vader verdachten van betrokkenheid bij A.'s arrestatie lijkt in elk geval weinig aannemelijk. Als het geloofwaardig zou zijn dat je vader verdacht werd van betrokkenheid bij A's arrestatie – quod non – is het des te opmerkelijker dat je vader enkel jou wegstuurde en zelf minstens deels in jullie dorp bleef wonen en de rest van je gezin verder in het dorp liet wonen, waar ze makkelijk gevisieerd kon worden. Dit alles leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan gehecht worden aan je vrees voor neven van je vader die banden zouden hebben met de taliban. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat niets concreets in je verklaringen erop wijst dat jij een risico op vervolging of ernstig schade zou lopen omwille van de vermeende problemen van je broer H., die momenteel in het Verenigd Koninkrijk zou verblijven (CGVS, p. 7). Je zei dat H. reeds acht tot tien jaar*

geleden Afghanistan verliet en je weet slechts vaagweg dat hij vertrok omdat hij in de problemen was geraakt met de taliban door de moord op een dorpsgenoot genaamd Z. (CGVS, p. 7-8). Hoewel je verklaarde dat jullie na H.'s vertrek nog daaraan gerelateerde problemen gehad hebben, kon je daar niets over vertellen en legde je ook geen documenten ter staving ervan neer (CGVS, p. 8)."

De Raad stelt vast dat deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid worden gelaten in het verzoekschrift en bijgevolg onverkort overleidend blijven.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. De vaststelling dat de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk zijn bevonden, sluit niet uit dat hij alsnog een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt op grond van zijn individuele omstandigheden beoordeeld in het licht van de gewijzigde omstandigheden in zijn land van herkomst.

6.3. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota onder meer ook op zijn vrees om in geval van terugkeer als verwesterd te worden beschouwd omwille van zijn verblijf in België; deels als niet-begeleide minderjarige en de activiteiten die hij hier heeft ontwikkeld. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke

en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Het is niet betwist dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige in juni 2019 op 15-jarige leeftijd Afghanistan verliet, ongeveer negen maanden onderweg was en in maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend. Omwille van zijn minderjarigheid bij aankomst werd aan verzoeker een voogd toegewezen (zie beslissing Dienst Voogdij van 9 april 2020). Zo verzoeker een deel van zijn vormende jaren heeft gehad in Afghanistan, stelt de Raad vast dat hij ook een belangrijk deel van zijn vormende jaren in België heeft doorgebracht waar hij ondertussen meer dan drie jaar verblijft.

Verzoeker legt bij aanvullende nota schoolattesten waaruit blijkt dat hij sinds september 2019 OKAN-onderwijs heeft gevolgd, op 25 maart 2022 het deelcertificaat van de module initiatie keukens heeft behaald en kon starten in de module keukentechnieken (aanvullende nota verzoeker 11 mei 2023). Verzoeker legt ook een aantal loonfiches neer waaruit blijkt dat hij sinds januari 2022 als hulpkelner in het kader van een studentenjob actief is (aanvullende nota verzoeker 11 mei 2023) en licht ter terechtzitting toe dat hij in vorig jaar een stage heeft gedaan in een restaurant. Ter terechtzitting blijkt dat verzoeker uitstekend Nederlands spreekt en slechts sporadisch beroep doet op de aanwezige tolk. Verzoeker legt ook een brief neer van 19 maart 2023 en 17 maart 2023 van zijn begeleiders in het opvangcentrum van het Rode Kruis waar verzoeker als niet-begeleide minderjarige verzoeker om internationale bescherming verbleef en waarin wordt gesteld dat hij een bijzondere rol had in de groep van minderjarigen, anderen bijstond door voor hen te vertalen en een voorbeeld was van actieve integratie (aanvullende nota verzoeker, 14 april 2023).

Zo hieruit niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd is, in de zin dat bij hem sprake is van fundamentele overtuigingen, kenmerken of gedragingen waarvan niet kan worden geëist dat hij deze opgeeft in geval van terugkeer naar Afghanistan, blijkt uit het voorgaande wel dat verzoeker zich al op jonge leeftijd heeft opengesteld voor de Belgische samenleving en er actief in participeert en daarbij noodzakelijkerwijze in contact is gekomen met de westerse levenswijze en de daarmee gepaard gaande waarden, normen en gebruiken.

Het gegeven dat familieleden van verzoeker in augustus 2021 uit Afghanistan werden geëvacueerd, zoals ook blijkt uit de door verzoeker door middel van een aanvullende nota neergelegde documenten, is *in casu* een omstandigheid die het risico voor verzoeker om ingeval van terugkeer naar zijn dorp in de negatieve aandacht van de taliban te komen, in belangrijke mate verhoogt. Zo hij om de hierboven uiteengezette redenen niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de beweemde activiteiten van zijn schoonbroer voor zijn vertrek uit Afghanistan werd geviseerd, kan niet worden voorbijgegaan aan deze ontwikkeling die zich heeft voorgedaan na de machtsovername en na verzoekers vertrek uit Afghanistan.

Het is verder niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Mirzakhel, district Khogyani in de provincie Nangarhar. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (Islamic State Khorosan Province) (COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022, p. 5). ISKP is een transnationale Salafi-Jihadistische organisatie die hevig gekant is tegen alles wat westers is en die een sterke aanwezigheid heeft in de oostelijke provincies van Afghanistan, waaronder Nangarhar en Kunar.

Gelet op het gegeven dat hij zijn traject in België is begonnen tijdens zijn puberteit, een belangrijke fase in de ontwikkeling van jongeren waarin zij sterk beïnvloedbaar zijn, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker zich zelfs onbewust westerse gedragingen heeft aangemeten, waardoor hij in geval van terugkeer zou kunnen opvallen in de streng-islamitische samenleving in het Afghanistan van na de machtsovername door de taliban. Er kan in dit verband *in casu* niet voorbijgegaan worden aan de omstandigheid dat verzoeker op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en er ondertussen bijna vier jaar weg is en niet vertrouwd is met de thans vigerende normen en gebruiken.

Hierbij moet ook rekening gehouden worden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en waaruit blijkt dat personen die als ‘verwesterd’ worden beschouwd, het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging nu de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

Er is bijgevolg een reële kans dat verzoeker, in geval van terugkeer naar zijn dorp de negatieve aandacht en argwaan zou kunnen wekken van de lokale gemeenschap en de lokale talibanleiders dan wel ISKP-aanhangers.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. De door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker, cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

De Raad treedt immers, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA “Country Guidance” (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance*" concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Er zijn geen indicaties in het rechtsplegingsdossier dat op verzoeker één van de uitsluitingsclausules voorzien in het Vluchtelingenverdrag en de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET